

KŘESŤANSKÉ ZPRAVODAJ

**Slyšte, národy, Hospodinovo slovo,
zvěstujte ho ve všech končinách země.**

**Hle, náš Spasitel přijde,
nebojte se již.**

Heřmanův Městec
Vánoce 2018

HOSPODIN PŘIJDE. JENŽE KDY?

Úvaha ještě adventní

Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí jeho s ním. O tom byli křesťané přesvědčeni od počátku. Otázkou jen bylo, kdy to bude. Ze synoptických evangelií je zřejmé, že Ježíš očekával příchod Božího království brzo. Nastane Boží vláda a konec tohoto světa. Ježíš sám neříká, kdy to bude, ale jeho slova naznačují, že to bude brzo. Stejně tak se vyslovoval apoštol svatý Pavel. Ježíš měl znova přijít ještě za jeho života a života jeho současníků. Těžko se vyhneme konstatování, že se to nestalo.

V dobách, kdy se stáří světa odhadovalo na šest tisíc let, Země byla malá a střed vesmíru a Ježíšovo působení bylo považováno za zlomový moment, bylo něco takového představitelné. Jenomže dnes odhadujeme stáří vesmíru na 14 miliard let. To sice není žádné dogma, ale bez ohledu na miliardu sem a miliardu tam je to prostě dlouhá doba. Nezdá se pravděpodobné, že by vesmír skončil zítra. A to ještě necháváme stranou různé teoretické modely paralelních vesmírů.

Království konce časů, které má přijít, má také svou sekulární verzi. Jednou z nich byla třeba marxistická představa, že bude silou historických zákonitostí nastolen komunistický řád, zrušena nerovnost a zmizí odcizení člověka od práce, od druhých a sebe samého. Stejně tak existují utopie, které se odvolávají na technologický pokrok, nastolení světového míru.

Bylo by spravedlivé přiznat, že velikost vesmíru a délka jeho trvání - dosavadní i do budoucna - nemusí znamenat, že konec času „pro nás“ nemůže přijít zítra. Náš výskyt v tomto světě je nejen kvantitativní, ale také kvalitativní záležitost. Pro jistotu by bylo dobré počítat s tím, že by se nebesa mohla skutečně svinout jako kniha a objeví se na nebi andělé. Nebyla by to konec konců o nic fantastičtější představa, než jsou jiné. Konec historie lidstva by byl koncem „našeho“ světa a o jiný nám zase tolik nejde. Jenže stejně tak pro nás taková vize nemusí být nijak závazná. Ježíš podobný blízký konec hlásal a on nepřišel. Z toho se nemůžeme snadno vyargumentovat. Ježíš zřejmě jako člověk sdílel takovou představu, protože odpovídala chápání tehdejší doby. Že my chápeme věci většinou jinak, ale nic nemění na tom, že je tu ještě a především smysl toho, co říkal. Tedy že se má člověk obrátit, dokud je čas, a že toho času je málo. Stejně tak ale platí, že i když je času málo, nikdy není až do poslední chvíle pozdě. Nejde o nějaký moment osobní nebo světové historie, který můžeme s přesností určit, ale je to teď.

Jak tedy máme představy o konci světa chápat? Slovo „máme“ není asi úplně na místě, protože není žádný empiricky ověřitelný model, který bychom mohli nějak dogmatizovat. Církev sama přispěla ke vzniku různých blouznivých a sebejistých představ tím, že se od dob Konstantinovy a Augustinovy v tomto světě etablovala a apokalyptické a chiliastické prvky přenechala spíše lidovým hnutím, která byla označena za heretická. Tam se pak mohli realizovat všichni, co si ve Zjevení svatého Jana podtrhávali různé pasáže a snažili se v nich najít události, které se už staly a brzo se stanou.

Jednou z možností je pojímat představy konce jako líčení něčeho, co už je ve skutečnosti přítomností. Ne proto, že je tento svět plný pohrom, které Apokalypsu připomínají, ale proto, že je pomíjející a zanikající už teď. Přinejmenším se nám jako zanikající mnohdy jeví. To má světlou i temnou stránku. Minulost a přítomnost nám mizí stejně spolehlivě, jako prach unikne i ze sevřené ruky. Není tu žádná opora, a to v lidech vzbuzuje strach. Světlou stránkou je, že pomíjejí i ty věci, které se nám nelíbí. Každý totalitní režim pomine, když si počkáme dostatečně dlouho. Někteří se toho nedožijí. To je to temné. Pak nad nimi ale už zase nemá žádné moci, a to je to světlé zjištění.

Druhou možností je posunout konec do nějakého historického bodu Omega, kdy se dějiny završí. To je právě ten ničím nedoložitelný moment, který ale na druhou stranu nemůžeme nijak vyvrátit. Možná bychom se v duchovních záležitostech měli oprostít od času, jako jsme se jich museli zbavit ohledně prostoru. Představa, že peklo je dole a nebe nahoře, sotva dnes ob stojí. (Do pekla Ježíš sestoupil, Kafarnaum bude do pekla svrženo, máme známý výraz podsvětí...)

Možná je to podobné i s časem. Ten si představujeme jako narýsovanou linku od minulosti do budoucnosti. Křesťanské pojetí dějin je lineární a „dějiny spásy“ jsou něco jiného než cyklické pojetí času. Je důležité, co je předtím a co je potom, aby celé vyprávění dávalo smysl. Ježíše nemůžeme umístit v historii před Mojžíše, protože by v tom nebyla žádná logika. Jak spojit naše chápání historie s teologií, v tom ještě dost tápeme.

Jedním z pokusů o odpověď je známý výraz „již a ještě ne“. Ten naznačuje, že konec už nějakým způsobem prožíváme. Je mezi námi přítomen. Jsme současně jak první křesťané, protože křesťanství může trvat ještě milion let, tak poslední, protože se všichni v historicky velmi krátké době dočkáme svého osobního konce. Přítomnost je ale to jediné, co máme. (Je to majetnictví zvláštního typu, protože by nás asi zaskočila otázka, jak dlouho „přítomnost trvá“. Co je přítomnost, nějak chápeme, než to začneme moc rozebírat.)

Musíme žít uprostřed světa s vědomím, že končí neustále, tak jako umíráme už od počatí. Psychologicky záleží na tom, jaká naše nálada převládne. Kdybychom žili s vědomím, že tento den může být náš poslední, nikdy bychom se neučili cizí jazyk a v prosinci nekupovali novou dálniční známku, protože se to nevyplatí. Kdyby nás to ale občas nenapadlo, nikdy bychom nepřestali pojímat manželku bližního svého a statku jeho, protože času dost. Jsme odsouzeni k interpretacím, byť by bylo jednodušší a příjemnější vědět, jak všechno přesně je. Horské kázání platí, ale jak se říká, je to prima návod na život pro starého mládence týden před koncem světa. Vysvětlujte si manželům, manželkám, dětem a svému šéfovi, že konec světa je na spadnutí.

Proto se ale duchovní život podobá umění. S pohledem na nekonečné horizonty se žije doma v kuchyni. Každý, jak umí. „Nebesa se svinou jako kniha.“ Nevíme, kdy a jak to bude vypadat, ale berme to jako pobídku, že je dobré si do uzávěrky v té knize číst, dokud je čas.

Jan Jandourek je sociolog, publicista a starokatolický kněz.

Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí.

Evangelium podle Lukáše 2,15-16

Kamže to pastýři spěchali? Spěchali *tam*, totiž do Betléma. *Tam*, kde se k nám Boží budoucnost výjimečně přiblížila, vtělila do lidského dítěte. *Tam*, kde lásku, pravdu, vysvobození a pokoj nám Bůh dává v plen! Nabízí k našemu užívání, vlévá do našich srdcí. *Tam*, kde navštěvuje nás hříchem všelijak pošpiněné lidi, kde září Boží sláva navzdory naší ubohosti, kde to nejkrásnější a nejdůležitější se vyjevilo v prostém děťátku položeném do jeslí. Chtěli se na vlastní odpovědnost setkat s tím divem, s tou radostí, že ty nejdůležitější, nejpodstatnější věci lidského života jsou nabídnuty, jsou dány. Narodil se ten, který zachraňuje, vysvobozuje a vládne láskou, pravdou a pokojem. Spěchali, *aby se podívali, co se to tam stalo* - a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí.

Nemyslím, že by ten předvánoční spěch byl úplně špatný a dobrých věcí zcela prostý. Podstupujeme-li všechno to úsilí nakonec pro radost svých blízkých, pro pokojné chvíle s nimi, není to zase tak zlé, neboť pak i předvánoční shon nese stopy dobré Boží budoucnosti a našeho přimknutí se k ní. Zlé by spíš bylo, pokud bychom nedošli *až do Betléma* - tedy pokud by nás vůbec nezajímalo, co se to tam stalo. Pokud bychom zůstali jen u naplňování svých konzumních představ a netoužili vůbec po setkání s láskou, která zachraňuje, s pravdou, která vysvobozuje, s pokojem, který má vládnout a vládnout bude.

Zajímavé je, že nikdo takový v Lukášově příběhu není. V celých prvních dvou kapitolách není jediná postava, která by k tomu dítěti zůstala lhotejná nebo se vůči němu vymezila nepřátelsky (na rozdíl od Matouše, kde Herodes rozpoutá krveprolití). Proto se někdy říká ‚Lukášova vánoční idylka‘ - není zde žádný výrazně rušivý tón; kromě plných hospod, neschopných ubytovat rodičku, žádné nepřátelství. Lukáš je velký svědek milosrdenství a apoštol radosti; patrně věří, že tato událost narození má ve své přívětivosti a nevinnosti takovou sílu, že mluvit o nějakém odporu či nepřátelství není třeba.

Spěchejme tedy i my dobře, chvátejme za tím podstatným. Ať už z nadšení či ze zvědavosti, z rozmyslu či z intuice, ale rozhodně *až do Betléma*. Tam, ke zdroji, do domu chleba, kde budeme nasyceni. Nepřestávejme v životě toužit po nejkrásnějších věcech, které Bůh nabízí, spěchejme za jeho láskou, která přišla k nám a pro nás a která je tu s námi. *Spěchali tam a našli*.

Přeji vám, abyste se o Vánocích setkali s láskou, kterou Bůh naplnil zemi, a našli radost, která vede k chvále Boží.

Jan Plecháček, CČE

Drazí přátelé,

s končící dobou adventní překračujeme společně práh vánočních svátků. Vstupujeme do slavnostních dnů, ve kterých se zastavujeme po veškerém

předvánočním shonu u Betléma, abychom se poklonili našemu Bohu. Ano, náš Bůh je hoden klanění. Tak to vidíme, když nahlédneme do betlémské scény. Klekají pastýři, poklekají králové. Klaní se Božimu dítěti, které přináší pokoj všem lidem dobré vůle. Je to vůle, dobrá vůle, která člověku dává schopnost vidět Boží Dar v celé šíři obdarování. Bůh se dává v jedinečné něžnosti, s jakou děti přicházejí na svět tak, jak se to děje přirozeným způsobem v každé lidské rodině, kde muž je otcem a žena matkou. Radost prostupuje rodinnou pospolitost, protože přijímají s radostí nový život. Klanění je výrazem vděčné pokory před dárce života a darem samotným. Bůh nám sděluje krásu přirozenosti. Neexperimentuje s životem ani se způsobem, jakým člověk přichází na svět. Bůh se dává, aby se svým vtělením solidarizoval s každým člověkem. V Božím vánočním obdarování můžeme znovu nahlížet krásu mateřství, kterou nám ukazuje nejen láskyplná náruč Matky Boží, ale i obětavost, která z mateřské lásky vychází a garantuje jistotu pokoje dítěti. Se stejnou láskyplností ožívá hodnota mužské role, která je nezbytnou a nenahraditelnou součástí rodinné pospolitosti. Otcovská role reprezentovaná svatým Josefem, nejen připomíná, kým muž v rodině je, ale znovu motivuje k upevnění její legitimacy. Betlémská scenerie překračující všechny dějinné epochy utvrzuje člověka v plnosti lidství a vzájemné potřebnosti jednoho druhému. Vzájemná radost prostupující lidská srdce, pramenící ze společného zdroje Božího daru ukazuje, že toto prožívání radosti je lidskému srdci vlastní a činí je šťastným. Radovat se z narození člověka je skutečným štěstím a vrcholem lidského životního prožitku zde na zemi.

Vánoční poselství je veliké a spravedlivě si žádá naši přítomnost. Člověk potřebuje toto Boží zjevení, aby pochopil, kým je. Jaká je jeho hodnota. U betlémských jeslí můžeme v tichosti zakusit, že hodnota našeho života je odvislá od hodnoty našeho srdce. Budeme natolik lidmi, nakolik v nás bude dobrá vůle vidět krásu lidského života a tajemství lásky.

Svatá rodina žila vzájemnou láskou. Neměli vymoženosti současného života. Měli daleko víc. Měli v plnosti jeden druhého. Mohli spolu hovořit z očí do očí, znali své city, reakce, krásu projevu, protože se neschovávali do anonymity sms zpráv. Byli otevřeni přijímání druhých, kteří je přišli navštívit. Reálně, fyzicky, osobně. Stali se skutečností vzájemného obdarování. Tak skutečného, nesdílného po internetových sítích. Jde sdílet jen osobně, protože byli skutečnými lidmi.

Zkusme na pár chvil, které nám přinášejí vánoční dny, vystoupit z bludiště sociálních sítí, které nás odlidšťují, a udělejme víc prostoru těm, kteří k nám patří. Buďme více lidmi, abychom vrátili rodinám jejich přirozený a jedinečný řád života. Řád, kde se rodina žije, kde se život přijímá a kde se za život děkuje. Připojme se i my ke všem, kteří se klanějí Pánu Bohu, a s pokorou děkují za Boží obdarování v narozeném Ježíši Kristu.

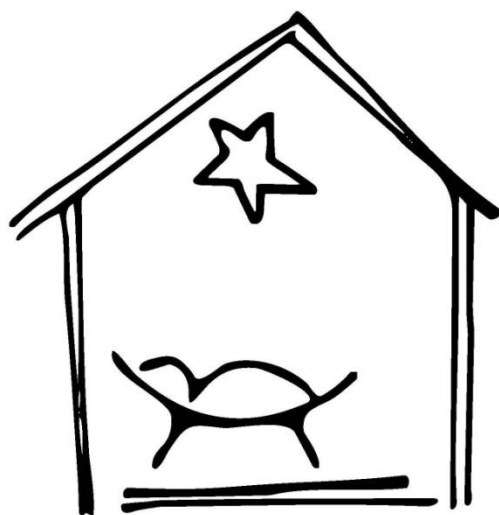
Požehnaný vánoční čas vám přeje a vyprošuje

P. Adrian Sedlák, ŘK

Milí přátelé, drazí v Kristu!

Zanedlouho oslavíme Vánoce a přivítáme nový rok L.P. 2019. Vánoční čas se opírá o události, o nichž básnickou formou mluví podání v jedné velmi staré knize. Častokrát jsme měli dojem, že ona téměř pohádková forma vyprávění mluví o čemsi dávno proběhnuvším - o jakémsi dítěti, jeho rodičích a snad, skoro nepatřičně, o nebeském znamení v podobě hvězdy. Nebylo ani těžké vzpomenout si na dětství a na dárky. Častokrát se nám Vánoce připomněly jako něco, co bývalo doma a krásné a vonělo po cukroví. A najednou jsme dospěli a z ozdob zarámovaných starými časy se vyloupila naše soumravná doba. Poutník asi ztratil orientaci. A jdeme po cestách, často plni úzkostí a obav. Možná že naše křehké lidské putování potřebuje hvězdu z Betléma, aby ozářila cestu vprostřed noci. A proto nám vyprošuji odvahu k jistotě víry, neboť se nám narodil Spasitel.

L. Tuček, CČSH

„Povstaň, rozjasni se, protože ti
vzešlo světlo,
vzešla nad tebou Hospodinova sláva.
Hle, temnota přikrývá zemi,
soumrak národy,
ale nad tebou vzejde Hospodin
a ukáže se nad tebou jeho sláva.
K tvému světlu přijdou pronárody
a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde.
Přikryje tě záplava velbloudů,
mladých velbloudů z Midjánu a Éfy;
přijdou všichni ze Sáby,
ponesou zlato a kadidlo
a budou radostně zvěstovat Hospodinovu chválu.

Izajáš 60,1-3;6

Hou hou
Velbloudi jdou
Saharou
vyprahlou
pouští zlou
Na cestě pouští
Bůh je neopouští
Velbloudi
nebloudí
Bez mapy
kompasu
vydají se na trasu
Nesou vzácné zboží
vede je hlas Boží
Václav Žďárský (z básnické sbírky BOŽÍ ZOO)

Sestry a bratři v Kristu, milí přátelé,

verše Izajášova proroctví jistě všichni dobře známe, ale druhý text napsal bratr farář Václav Žďárský z Nového Bydžova, jehož tatínek v Heřmanově Městci kdysi jako duchovní naší církve působil a mnozí dříve narození si na něj určitě vzpomenou. Tato vtipná a přemýšlivá sbírka veršů vyšla nedávno, nechybí jí duchovní rozměr a mnohé z nás velmi potěšila.

Další rok uplynul, před námi jsou opět svátky vánoční, svátky pokoje a radosti, ale současně i naděje, přicházející s narozením Pána a Spasitele Ježíše Krista na svět.

Uvedené texty směřuji sice již k době tříkrálové, ale jsou spojeny svědectvím evangelisty Matouše. Když se pozorně podíváme na naše lidové betlémy i betlémy z různých koutů světa, uvidíme v nich různá zvířata, která podle místních tradic dokreslují a oživují zvěst o Ježíšově narození v podmínkách drsných a nehostinných. Zvláště děti bývají velice pozornými a vnímavými pozorovateli i posluchači a jejich postřehy často nás dospělé překvapí a zaskočí.

Mnozí lidé se v dnešní době nacházejí v podobné tísnivé situaci jako kdysi Marie s Josefem, ocitají se bez domova, vykořenění, bez pomoci, bez soucitu a pochopení okolní společnosti. Mysleme v tomto čase nejen na naše nejbližší, ale i na tyto lidi, kteří potřebují pomocnou ruku a často i trochu tolerance a trpělivosti.

Přeji vám všem, milé sestry a bratři i vašim rodinám, přátelům a blízkým požehnané a poklidné sváteční dny a do nového roku pevné zdraví, radost, spokojenost, ale také sílu, vytrvalost a v betlémské zvěsti znovu nalezenou naději i oporu po všechny dny roku 2019.

Alena Tučková, CČSH

VÁNOČNÍ SVĚTLO V SOCIALISTICKÉM PANELÁKU

Hebrejský prorok Izajáš v jednom ze svých vidění spatřil rozhodující dějinný okamžik. V prorockém vytržení uviděl, že přichází čas, kdy „lid, který chodil v temnotách, uvidí veliké světlo“ a „nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo“ (Iz 9,1). Jaké „světlo“ měl tehdy na mysli? Co vlastně „zazáří“ nad těmi, kdo chodí v temnotách? Izajáš našťastí svou tajemnou předpověď vzápětí docela věcně vyložil: „Neboť se nám narodí dítě. Bude nám dán Syn“ (Iz 9,5). Oním světlem, přicházejícím na svět, bude shůry darovaný Syn, ten, kterému dají „jméno Immanuel, to je Bůh s námi“ (Iz 7,14).

Je to tajemství, nad kterým se tají dech, tajemství v pravém slova smyslu vánoční. Co se vlastně stalo v ten slavný den, kdy se naplnilo Izajášovo proroctví? „Boží láska se stala člověkem,“ jak říkával moudrý Josef Zvěřina. Boží láska sestoupila z nebe na zem a přebývala mezi námi. Svět už není nehostinný a pustý, už není místem tmy a krajinou šeré smrti, o které mluvil prorok Izajáš. Změnil se Boží příbytek. Stal se domovem, ve kterém se svítí, jako v zasněžené chaloupce na vánočních pohledech Josefa Lady ...

Ano, Vánoce jsou svátky světla, které vítězí nad temnotou. Je proto nanejvýš symbolické, že je slavíme právě o zimním slunovratu. Je to den, kdy se poměr světla a tmy obrací. Světla bude přibývat, tma se bude krátit. V prosinci je světla ještě málo a noci jsou dlouhé a temné. Ale právě uprostřed temnoty začíná vítězná tažení světla, které už žádná síla nezastaví.

„Bude nám dán Syn“, prorokoval Izajáš, když zdálky vyhlížel první Vánoce. Už víc než dvě tisíciletí smíme tuto větu vyslovovat v minulém čase. Už víc než dvě tisíciletí si smíme vděčně připomínat, že se Boží láska stala člověkem. Proč se to stalo? „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna“ (Jan 3,16). Ano, neboť Bůh tak miloval svět. Je to láska, co září z betlémského chléva.

Právě k tomuto tajemství míří mystický výklad vánočního zázraku, jak o něm hovoří středověký mystik Mistr Eckhart: srdce každého člověka se má stát betlémským chlévem. V každém z nás se má narodit Boží láska. A tak se každé lidské srdce stává dějištěm zázračné „vánoční“ proměny temného chléva v Boží příbytek ...

Ano, kouzlo Vánoc mění lidská srdce. Působí i na ty, kteří do kostela nechodí. Je to důležitá stopa nebeské slávy v české kultuře. I nevěřící lidé vědí, že o Vánocích si dáváme dárky, protože se cítíme obdarováni. Dar naklání srdce ke štědrosti, probouzí v člověku touhu obdarovat. Vděčnost nás mění v dárce. Protože láska tíhne k dávání, zároveň však dáváním neubývá, nýbrž naopak roste: čím víc jí rozdáme, tím víc jí máme. Tomu rozumějí i lidé, kteří nikdy v kostele nebyli.

Proto je vlastně docela na místě, že jedním z hlavních symbolů Vánoc je - dárek. My křesťané víme, že Vánoce jsou každoroční oslavou velikého Daru z nebe. Daru, který nás plní vděčností a touhou obdarovávat druhé. Ale symbolický význam daru má ještě jednu rovnu: dar je totiž doslova a do písmene „vtělením lásky“. Láska nemůže zůstat nevyjádřena. Ale nejde jen o

slova a pocity. Láska je čin a pro ten čin máme jméno. Tím jménem je „dar“. Láska se skrze něj zhmotňuje, stává se viditelnou a hmatatelnou, vtěluje se. Ano, my křesťané to smíme říci: dárek pod vánočním stromečkem je svátostným zpřítomněním Lásky.

Nevím, jak je to možné, ale tohle všechno jsem nějak věděl už jako dítě. Nevyrůstal jsem ve věřící rodině. O křesťanském významu Vánoc jsem nevěděl skoro nic. Neuměl bych to tehdy vyslovit, ale vždycky jsem měl pocit, že o Vánocích prožíváme něco zázračného, něco, co není z tohoto světa. Vždycky jsem tušil, že ty dárky pod stromečkem nějak tajemně souvisejí s tím, že nás máma s tátou mají rádi „zázračně“ - bez ohledu na to, jestli jsme hodné děti, co nosí domů samé jedničky. Že nás milují ne proto, jací jsme, ale navzdory tomu, jací jsme ...

A už jako dítě jsem o Vánocích se zatajeným dechem hleděl na skládací betlém, který děda vždycky rozložil na skříní. Plamen svíčky umístěné ve chlévě vydával světlo, které se odráželo na tvářích papírových pastýřů, králů, andělů a zvířátek. Nevěděl jsem vůbec, co to znamená. Ale svaté betlémské světlo se přesto šířilo jako mystická záře naším obývacím pokojem. I v tom socialistickém paneláku mého dětství se každý prosinec rozhostilo vánoční kouzlo. I v naší nevěřící rodině se plnilo dávné Izajášovo proroctví o světle, které zazáří nad těmi, kdo bydlí ve tmě.

Dnes už vím, koho myslel Izajáš, když mluvil o světle. A vím taky, že ten Dar, který si o Vánocích připomínáme, je zároveň úkolem a výzvou. Světlo se nemůže nešířit, stejně jako láska. Vždyť ten, který řekl „Já jsem světlo světa“ (Jan 8,12), řekl také „Vy jste světlo světa ... ať svítí světlo vaše před lidmi“ (Mt 5,14 a 16). Co to znamená? Že máme vystavovat na odiv, jak jsme zbožní? Ne. Ježíš říká docela jasně, co znamená být světlem: „Aby lidé viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích“ (Mt 5,16). Je to vlastně velmi praktické a konkrétní. Máme žít tak, aby to v lidech kolem nás probouzelo vděčnost. Protože vděčnost, jak ví každý, kdo sledoval děti při rozbalování vánočních dárků, proměňuje lidská srdce ...

Pavel Hošek, ved. katedry religionistiky na ETF UK a kazatel Církve bratrské

Kriste, buď se mnou,
Kriste, buď přede mnou,
Kriste, buď za mnou,
Kriste, buď ve mně.
Kriste, buď, kde lehám,
Kriste, buď, kde sedám,
Kriste, buď, kde vstávám.
Kriste, buď v srdci každého myslícího na mne,
Kriste, buď v ústech každého mluvícího o mně,
Kriste, buď v každém oku vidoucím mne,
Kriste, buď v každém uchu slyšícím mne.

Podle "Hymnu sv. Patrika"

Vážené sestry, vážení bratři,

přeji Vám pokoj a radost v čase vánočních svátků, kdy slavíme
příchod a narození Betlémského dítěte,
a Boží požehnání, stálou naději
a zdar na cestě novým rokem 2019.

Zdenka Sedláčková, CČSH

JE NÁŠ NEBO VÁŠ?

„Chtěl bych zpodobnit zrození betlémského Dítěte a na nějaký způsob spatřit tělesnými očima nuznost a bídu, ve které se nalézalo.“ Takové přání vyslovil prý sv. František z Assisi podle zápisu svého spolubratra Tommasa da Celano. Proto dal o Vánocích roku 1223 sloužit půlnoční mši v malé jeskyni v lese na hoře Alvernias u Greccia v italské Umbrii, instalovat tam krmítko, jesle se senem a přivést k nim oslíka a volka. Výjev, kterým chtěl připomenout scénu Kristova narození, je v historii považován za zrod tradice stavění betlémů. Protože však šlo o živý obraz, můžeme v tom vidět zároveň předzvěst předvádění vánoční tematiky jevištní formou.

Tradice stavět o Vánocích v kostelích jesličky se rychle rozšířila po Evropě a často se kolem odehrávaly dialogy pastýřů a tří králů. Pořadatelé a většinou také aktéři byli hlavně členové církevních řádů, případně studenti církevních škol. K nám tradici jak stavění betlémů, tak pořádání vánočních her přinesli jezuité. Jen několik let po svém příchodu do Prahy (poprvé pravděpodobně o Vánocích 1562 nebo 1563) vystavili na hlavním oltáři kostela sv. Klimenta v Praze na Starém Městě Pražském jesle, které byly nejen první v Čechách, ale prý v celé střední Evropě.

Během několika let se zvyk stavět o Vánocích betlémy rozletěl po celé zemi. A spolu s ním provozování pastýřských a tříkrálových her. Máme je doloženy z jezuitských kolejí v Praze a Olomouci už z roku 1566. Stále častěji pronikají do církevních škol. Příkladem může být třeba *Komedie vánoční o narození Syna Božího*, jejímž autorem je Jan Tobeides Bítešský (termín „komedie“ v dřívějších dobách neoznačoval veselohru, nýbrž jakoukoli divadelní hru), nebo na ni navazující veršované liturgické drama *Actus pobožný o narození Syna Božího* od Václava Kocmánka, rektora kůru u sv. Štěpána v Praze. Oba texty zahrnují epizodu pastýřskou, tříkrálovou a útěk do Egypta a jsou plny upřímné zbožnosti. Kocmánkův *Actus* nepostrádá ani zlidšťující humorné momenty – např. sv. Josef vaří Ježíškovi kašičku a Panna Maria se stará, aby ji nepřipálil, před útekem do Egypta si sv. Josef libuje, že se posilnil „vínečkem“, atp.

Nejvýznamnější a současně nejzajímavější z těchto textů je tzv. *Rakovnická hra vánoční*. I ona má pololidový, školský charakter. Rukopis se opravdu našel v archivu města Rakovníka, ale podle všech místopisných narážek, které v něm najdeme, pochází odjinud, patrně z žakovského prostředí jezuitské rezidence na Chlumku u Luže; hra vznikla asi někdy po roce 1684. Je psána ve verších, prostoupena písněmi a postavy prostých pastýřů jsou jazykově rozlišeny.

Děj se dělí na dvě poloviny. První navazuje na literární typ tzv. pastýřských rozmlouvání. Námětem rozhovoru tří ovčáků je péče o ovce a obava z vlků. Na jedné straně se tu odráží duchovní symbolika Dobrého pastýře, střežícího svěřené stádo (opakovaně se klade otázka „Ó mé dobré ovčičky, v čem jste tak těžce zhřešily?). Na druhé straně je to až žánrový obrázek z venkovského prostředí - pastýři se vytahují, který z nich má lepšího psa, a sázejí se o statného berana, o „tvaroženici“ a uleželý sýr. Všichni tři mají bukolická jména - Corydon, Titurus a Pindarus – ale navzdory tomu na sebe volají i po česku: „Hej, kde jste, Bárto, Matěji? Andělíčkové letějí!“ Andělé opravdu přiletí, zvěstují jim narození Páně a pastýři se zpěvem k Ježíškovi pospíchají.

Začíná druhá polovina hry, která je zcela unikátní a nemá v obdobných textech obdobu. Předváděla se evidentně před postaveným betlémem. Pastýři se nejprve Ježíškovi pokloní a odevzdají mu své dary - smetanu a krupici, vejce („které jsou od mého strejce“) a homolky („jsou hezky čisty, mohou se bez chleba jísti“). Vtom však (rovněž se zpěvem) přicházejí tři králové a vzdávají Ježíškovi hold jako králi a „skrytému Bohu“. „Snad to dítě neuloudí, když mu tak pěkně lahodí,“ začnou se obávat pastýři. A tak se strhne prudký spor, pro koho z nich se Ježíšek narodil. „Kdo tomu jen věřit může, by měl král slamený lůže?... Na seně, slámě chtěl ležet, by náš byl, máte to vědět,“ dělají si na Ježíška právo pastýři. „Z nebe poklad jest to dítě, jež zde na seně leží. Pokladové, zdaž nevíte, že králům přináleží?“, argumentuje král Kašpar. Ale pastýř Pindarus mu oponuje: „Mohl by se pokladem říci, však neleží v pokladnici. Vůl s oslem jej opatruje, tak, že náš jest, dokazuje!“ Hádka se vyostřuje čím dál víc, až zasáhnou andělé. Přeruší rozepři, protože Božské dítě „pastýřem je, také králem, všechněch věcí mocným pánem“. A demokraticky dodávají: „Před ním bohatý jak chudý a král pastuškoví rovný. To zde žádá a mítí chce – ode všech čistotné srdce.“ Pastýři a králové oslavují Ježíška společně. V závěru hry nechybí ani žádost o finanční příspěvek „na korbel piva starého“; žakovské vánoční produkce tedy měly i kolední charakter.

Rakovnická hra vánoční byla znovuobjevena na konci 19. století Františkem Levým a poprvé publikována ve čtvrtém ročníku etnologického sborníku *Český lid* v roce 1895 pod názvem *Vánoční hra žáků (studentů) staročeských*. Na scénu ji uvedl E. F. Burian, který se soustavně věnoval českému baroknímu divadlu. Koncem roku 1946 ve svém pražském D 47 navázal na legendární inscenace (jako byla *Vojna*, *Lidová suita* nebo *Láska, vzdor a smrt*) a nastudoval pod názvem *Vánoční hry českého lidu* dvojvečer, složený z *Komedie o přijetí s. tří králů* a *Rakovnické hry vánoční*. Jestliže v prvním případě šlo opravdu o lidový text, pak u druhé hry měla údajná lidovost trochu zamaskovat její pravý původ. Burian také upravil název na provokativní otázku *Je náš, nebo váš?*

Od té doby se české divadlo pravidelně k *Rakovnické hře vánoční* pravidelně vrací. V roce 1967 byla zařazena do podkrkonošských her o narození Páně nazvaném *Komedie o hvězdě*. V pražské Viole byla uváděna jako součást pásma *Staročeské vánoční hry*. Tradice vánočních her pokračuje ve Viole i dnes a hra, kterou zrodilo žakovské prostředí 17. století, tak žije zásluhou divadelního mládí dál.

Až budeš pyšný stát, člověče,
na svoje dílo, svou slávu,
pomni, že spása ti uteče,
když před Pánem neskloníš hlavu.

Pomni, že Kristus se narodil
v chudém a prostinkém loži,
aby tě, člověče, osvobodil,
ač světa král a syn byl Boží.

Radujme se, chvalme Krista,
naději světa a spásu.
povila ho panna čistá
v betlémské hvězdy jasu.

Radúza

KRÁTKÉ PŘÍBĚHY VÁNOČNÍCH KOLED

Vánoční koledy píší svůj příběh už od 13. století, přičemž za vůbec prvního autora je považován svatý František z Assisi. Tehdy sice nešlo o čistě vánoční koledy, ale o písně s křesťanskými náměty.

Tichá noc

Snad nejznámější koleda – tklivá melodie a poetický text o atmosféře noci, kdy se narodil malý Ježíšek. Nejedná se o původní českou píseň, ale rakouskou.

Na Štědrý den roku 1818 v tyrolské vesničce Oberndorf varhaník Franz Xaver Gruber v tamním kostele sv. Mikuláše tuto skladbu zhudebnil. Text k písni dodal kaplan Josef Mohr. Příběh jejího vzniku je stejně prostý jako její text. O Štědrém dnu se totiž v kostele porouchaly varhany. Farář nechtěl připustit, aby půlnoční mše zůstala bez hudby. Žádné z klasických hudebních děl nešlo zahrát jinak než na varhany. Farář si však vzpomněl, že má doma text - báseň, kterým velebí tichou noc. Požádal svého varhaníka, aby ji zhudebnil pro kytaru. A ten večer poprvé zazněla píseň, kterou zná dnes celý svět. Kostel sv. Mikuláše již dnes neexistuje - v roce 1899 jej odnesla velká voda. Na jeho místě dnes stojí kaple, vystavěná na památku jedné tiché vánoční noci.

Chtíc, aby spal

Autorem této koledy je Adam Václav Michna z Otradovic. Vznikla v roce 1647 a jako jedna z mála českých koled byla přeložena i do němčiny. Díky tisku se rozšířila i na venkov, a tak došlo záhy k jejímu zlidovění. Ač se původně

jednalo o ukolébavku, zpívá se výhradně ve vánočním čase. Je označována za jednu z nejlíbeznějších vánočních koled.

Narodil se Kristus Pán

Je to vůbec jedna z nejstarších českých koled, která má svůj původ již ve 13. století. Vyšla z latinské duchovní písně Ave hierarchie coelestis, (což v překladu znamená Buď pozdraveno, kněžstvo nebeské).

Rolničky, rolničky

Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas? To je začátek písničky, která se rovněž hraje a zpívá o Vánocích. Je charakteristická svým jásavým tónem a rytmickým švihem. Původem americká lidovka Jingle Bells, jejíž vznik se datuje do roku 1850, vznikla z pera učitele Jamese L. Pierponta v Medfordu. Ten ji složil jen tak pro své žáky na Den děkuvzdání. Měla dokonce i jiný název – jmenovala se One Horse Open Sleigh, co v překladu znamená: Odkryté saně, tažené jedním koněm. Podkladem pro vznik tohoto textu byly závody na saních, kterými byl právě Medford v té době proslavený.

Adéla Němečková , Quartier

OHLÉDNUTÍ ZA JEDNÍM VÝROČÍM ROKU 2018

Mt 7,24-27

Milí přátelé, v Kristu milí bratři a sestry,

Dnes jsme se sešli, abychom si s vděčností připomněli 100 let, které uplynuly od chvíle, kdy naši předkové začali budovat Čs. republiku. Bylo to velké dílo, do kterého se pustili jako do práce na svém novém domě, domově. Dílo, ke kterému pak přidávaly svou práci a úsilí další generace a na jehož odkazu dnes stavíme my.

V tom Ježíšově podobenství o budování domu se jako refrén opakuje, že „spadl déšť a přihnaly se vody a zaduly větry a udeřily na ten dům“. My všichni si docela umíme představit, kolika různým zkouškám je vystaven lidský život. A že jsou mezi nimi mnohé takové, které mohou to, co jsme budovali, úplně rozmetat. Zvláště lidé, kteří se narodili v době počátku budování čs. státu, prožili takových zkoušek víc než dost. Mnohé z nich úzce souvisely s pohromami, kterým musela odolávat celá naše země: těžké následky první světové války, velká krize 30. let, šok z Mnichova, strach a hrůzy života v protektorátu za 2. války, nemenší hrůzy komunistické totality zvláště v 50. letech, zklamání a deziluze z okupace v r. 1968, páteře lámající normalizace, beznadějně bezčasí 80. let, ale také drsné a bezohledné zneužívání svobody na úkor druhých v letech 90. nebo nápor konzumu trvající dodnes.

Všechno, co tvoříme, bude jednou vystaveno zkoušce a bude muset osvědčit pevnost, odolnost. Pro ni je jistě velmi podstatné nejen to, jak pracujeme, kolik úsilí, rozumu, šikovnosti a poctivosti nasadíme. Zcela zásadní je to, na čem, na jakém základu stavíme.

Na to velmi dbal a to připomínal už v samotných počátcích Československa jeho první prezident Tomáš Garrigue Masaryk. Neustále upozorňoval, že impozantní český průmysl, síla českých bank, vlastenecké nadšení a diplomatická aktivita českých a slovenských obrozenců jsou sice úctyhodné a potřebné, netvoří ale dostatečný základ pro nový stát. Upozorňoval stále na to, že Češi nebyli v Evropě automaticky vážení tehdy, když český král byl jedním z nejbohatších mužů Evropy, nýbrž že něco znamenali tehdy, když se nechávali inspirovat slovem a životem Kristovým a když díky tomu předběhli svou dobu v míře lidskosti a demokratičnosti společenských pořádků. Říkával, že smysl našich národních dějin je v uskutečňování ideálu humanitního, a neopomínal dodávat, že tento ideál vidí naplněný právě u Ježíše Krista. Požadoval, aby se politika dělala pod zorným úhlem věčnosti. Volal po překonání úzkoprsého nacionalismu, který tehdy (podobně jako dnes) považovalo za výborného koně mnoho politiků, a nejen u nás. Když mluvil o demokracii, říkával, že to je diskuse a umění spolupracovat v různosti. Ale vždy se snažil, aby bylo jasné, že demokracie není libovůle. Že i v demokracii jsme všichni vázáni ještě něčím víc než ústavou, na níž jsme se dohodli. Že o dobrém a zlém nerozhodujeme sami podle své nálady, ale že skutečnou pravdu musíme hledat. Že cíl je nám dán shůry – spravedlivá společnost, v které má každá bytost svou důstojnost a může se rozvíjet podle toho, jak je jí dáno.

A to považuji za největší odkaz T. G. Masaryka, totiž že i ono velké společné dílo budování státu musí být založeno na spolehlivém, pevném duchovním základu. Díky Bohu nebyl Masaryk v takovém přístupu osamocen. Bylo tu mnoho dalších, významných a známých i docela obyčejných a neznámých lidí, kteří pochopili, že do společného díla se musí investovat láska, píle, čas. Byli ochotni přebírat odpovědnost, začínat z ničeho, nasadit se, nemyslet na svůj prospěch, ale na prospěch společný. Díky nim se mohl zrodit životaschopný stát, který i když těžkou zkouškou války téměř smeten, mohl po ní díky obětem mnohých zase povstat. Jejich pokračovatelé ho pak drželi nad vodou i za totality. A považuji za velké štěstí až i Boží dar, že po znovunabytí svobody nám prezident Václav Havel podobně připomínal, že má-li demokratický stát obstát, je třeba, abychom ho budovali v lásce a s úctou k pravdě, kterou nemáme v ruce, ale která je nad námi. A i když rozdělení Československa ukázalo, že to není snadné a že se to může i nepodařit, mám za to, že oba státy na to společné dílo navázaly a že proto ono výročí dnes slavíme s radostí a hrdostí oprávněně.

Když takové dílo trvá 100 let, je třeba si ho vážit. Přesáhlo horizont jednoho lidského života. Dostává se k nám jako dědictví, abychom se teď o ně starali my. Abychom ho udržovali, opravovali, rozvíjeli. Abychom i my dobře budovali.

Věřím, že můžeme, když si necháme připomenout, že to, co společně budujeme, bude tím pevnější, čím více se budeme snažit založit to na dobrém základu. Ten základ nemusíme hledat úplně nově, v tom můžeme dobře navázat na ty, kdo byli před námi. Na Václava Havla důvěrou, že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí, na T. G. Masaryka vědomím, že to co děláme, máme konat pod zorným úhlem věčnosti, na Jana Husa v rozpoznání, že život má třeba i navzdory smrti skutečnou hodnotu a smysl tehdy, když je založený na pravdě, kterou hledáme, které nasloucháme, které se učíme, které se podřizujeme.

Spolu se všemi křesťany pak věřím, že opravdovou pevnost dostává to, co děláme, když se při tom necháme inspirovat tím, co jako základ pro život se zaslíbením ukázal a otevřel Ježíš Kristus: respekt k řádům Božího stvoření, úcta k životu, otevřenost a nesobecká láska k druhým lidem, účinné milosrdenství, touha po spravedlnosti, která je otevřená pro odpuštění. Když na tom budeme stavět, pak to, co děláme, bude mít smysl, obstojí to ve zkouškách a bude to požehnané. Ať nás v tom sám Bůh vede a pomáhá nám. Amen.

Jan Plecháček, Promluva při 100. výročí vzniku ČSR

JAK DÁL V HEŘMANOMĚSTECKÉ ŘK FARNOSTI

Vážení farníci a příznivci naší heřmanoměstecké římskokatolické farnosti, blížíme se ke konci roku 2018, a tím i k nastávajícímu roku 2019. Nejprve bych Vám chtěl sdělit několik čísel.

V uplynulém roce bylo na území naší farnosti **pokřtěno 21 dětí**.

Pohřbených katolickým obřadem bylo 8 lidí. Katolický sňatek 0.

Svátost pomazání nemocných přijalo na celém území farnosti přibližně 90 věřících, z toho cca 70 při společné bohoslužbě a cca 20 individuálním přijetím.

V současnosti se připravuje na přijetí iniciačních svátostí (tj. křest, biřmování a eucharistie) 5 osob, a na první svaté přijímání se připravují 3 dospělí. Od září běží 1x měsíčně mše svaté pro děti. Naše společné iniciativy v duchovním životě běží úměrně našim možnostem. Všem vám patří poděkování za služby, skrze které je naše společenství živé.

V nastávajícím roce stojí před námi velké výzvy, jak duchovní, tak hospodářské.

Na prvním místě je to farní budova - kulturní památka, která již delší čas volá po pokračování v její opravě, kterou již započal před léty P. Hroznata Adamec. V roce 2019 bych rád začal opravu a výměnu oken. Byly podané žádosti na příslušné instituce o dotace. Pokud budou příznivě vyřízeny, pak nás čekají opravy a investice v hodnotě cca 1.500.000,- Kč. Z těchto financí by měly být realizovány opravy oken celé fary a sjednocení mříží. Do této akce je zahrnuto i restaurování obojích vchodových dveří. Budova děkanství je, jak jsem již uvedl, v památkovém režimu, tudíž musíme dodržovat závazná stanoviska, která kladou nelehké nároky při opravě budovy, a proto opravy jsou finančně náročnější.

Přestože budou náklady na opravy většinou kryty dotacemi, bude pro farnost následující rok finanční zátěží. Vedle oprav budovy děkanství, připravujeme generální opravu varhan, která ovšem bude realizována podle časových možností varhanářů, až v roce 2020. Financování varhan je odděleno od ostatní ekonomiky a investic farnosti. Varhany mají svůj vlastní účet, kam je možné přispívat (č. ú. 2411323399/0800).

Po převzetí farního obvodu, jsem analyzoval stavy i ostatních kostelů, abych znal jejich stavební realitu. Nejpálčivější stav je na kostele v Jezbořicích. Zcela

havarijní je stav zákristie, kde hrozí zřícení stropu. Proto jsem požádal o dotace, a pokud nám příslušné instituce budou vstřícné, budeme realizovat opravu této havárie v rozsahu cca 400.000,- Kč.

S podobnou problematikou jsem byl seznámen i v kostele ve Stojicích, kdy byla odhalena hrozící havárie ve věži kostela, kde nosné trámy, na kterých je uložena zvonová lavice, jsou v místě vetknutí do zdiva uhnílé a hrozí zhroucení této lavice. Rozsah cenových relací k opravě nebyl zatím vyčíslen.

Tyto akce, které jsem zmínil; oprava fary, kostel v Jezbořicích a Stojicích jsou hlavními prioritami příštího roku.

Jsem si vědom, že to jsou úkoly náročné, nicméně jejich stav je postaven do řádu nezbytnosti, a to bez odkladu. Další nečinnost v nutných opravách stav jen prodražuje. Podle propočtů a po poradě s vikariátní účetní (vede i účetnictví naší farnosti) a konzultací s členy ekonomické rady, jsme schopni tyto záměry ufinancovat tak, abychom se nedostali do zadluženosti. Vytyčené projekty budou realizovány jen tehdy, budou-li potvrzené příslušné dotace.

Samozřejmě pamatuji na to, že vedle těchto stavebních investic je zde běžný ekonomický provoz, který má své stálé výdaje (energie, daně, údržba atd.).

S výhledem takto nastaveného roku, si dovoluji poprosit o vaši odvahu k pomoci a obětavosti. Dovolávám se vaši iniciativy a vstřícnosti, s kterou jste podporovali opravy fary s P. Hroznatou Adamcem. Prosím vás i o vaši velkorysost a štědrost ve prospěch našich společných záměrů. V těchto úmyslech si dovoluji vás seznámit, že vždy druhou neděli v měsíci, bude nedělní sbírka usměrněná na opravu fary. Pokud by někdo chtěl finanční částku poslat přímo na účet farnosti a uzavřít darovací smlouvu, zde je č. ú. 1141686389/0800. Jsem přesvědčen, že společným úsilím a obětavostí zvládneme opravu fary a dočkáme se, že bude ozdobou našeho města.

Ke společnému vykročení do nastávajícího roku 2019 vám všem rád žehnám.

Váš P. Adrian

ADOPCE NA DÁLKU

Již tradičně se druhou a třetí neděli adventní uskutečnil v kostele sv. Bartoloměje minitřh ve prospěch aktuálně adoptovaných dětí. Prostřednictvím Křesťanského zpravodaje chci nejprve poděkovat všem, kteří se na přípravě minitřhu nejrozličnějším způsobem podíleli. Dále pak všem dárcům, kterým není osud dětí lhostejný. V letošním adventu se pro potřeby dětí podařila získat částka 10.255 Kč. Celkový stav účtu Adopce na dálku činí ke dni 17.12.2018 částku 13.185 Kč.

Na platby základního školného (bez ostatních nákladů na poštovné, konto vánočních dáreků apod.) potřebujeme do června 2019 částku 13.900 Kč.

Aktuálně podporujeme dvě děti - Sofii z Běloruska a Musokeho z Ugandy.

Jak již bylo v rámci ohlášek a na jednání PR farnosti zmíněno, na podzim roku 2018 nám bylo oznámeno ukončení studia Amitha z Indie. Jménem Amitha

děkuji za jeho podporu, která ze strany farnosti trvala 8 let. Nyní již dospělý muž veškerá studia dobře zvládl a stal se odborníkem v oblasti výpočetní techniky.

Studium v letošním roce ukončila také Theresa Mary z Indie, která se dle svého dlouholetého přání stala zdravotní sestrou a již pracuje v nemocnici. Theresu jsme podporovali od února 2015 do září 2018.

Program Adopce na dálku je ve farnosti sv. Bartoloměje zajišťován od roku 2006. Za tuto dobu jsme ve studiu podpořili deset dětí. Prvním adoptovaným dítětem byla Namthip z Thajska, jejíž podpora trvala nejdéle (květen 2006 - září 2015). Z programu byla vyřazena pro zlepšení ekonomické situace rodiny. Ve stejný čas jsme na rok podpořili studenta Dharmu z Indie, který v červnu 2007 úspěšně ukončil studium a stal se instalatérem. Možná si ještě někteří vzpomínáte na jeho ručně namalované vánoční přání (aktuálně umístěno na nástěnce).

V lednu 2007 jsme adoptovali Micheala a Scovii z Ugandy. Scovia ukončila studium v říjnu 2011, kdy se odstěhovala do Zambie. V průběhu studia však získala kompetence pro poskytování odborného poradenství při vyřizování agrododávek. Micheal ukončil studium v červnu 2013. Stal se mechanikem motorových vozidel a začal pracovat.

Wilsona z Indie jsme adoptovali v srpnu 2008. Jeho podpora trvala do října 2010, kdy byl z programu vyřazen z důvodu špatného prospěchu.

Nejkratší adopce trvala dva měsíce (květen - červenec 2008), kdy jsme podporovali Pritty z Indie.

Z programu byla vyřazena z důvodu zlepšení ekonomické situace rodiny.

Kromě programu Adopce na dálku podporuje Arcidiecézní charita Praha i jiné, velmi potřebné, mikrofinanční projekty. Jak tato pomoc funguje, poznal pan Charles Musonda, otec sedmi dětí ze zambijského Solwezi.

Pan Charles se narodil do velmi chudé rodiny. Vše se doma točilo kolem získání jídla pro početnou rodinu. Jako malý chodil i žebrot. Když byl starší, začal dělat různé námezdní práce. Pracoval na polích a zahradách, na stavbách i v měděných dolech. Vydělané peníze dával rodičům pro potřeby celé rodiny.

Námezdní práce je nárazová a špatně placená. Najít stabilní zdroj příjmů bylo obtížné. Charlesovi tenkrát pomohl známý, který prodával na tržišti. Nabídl mu práci v obchodě. Charles si z malé, ale pravidelné výplaty začal spořit. Z našetřených peněz si pak zařídil vlastní živnost - malý stánek.

Ve 26 letech se oženil. Přišly děti a více odpovědnosti. Pan Charles vzpomíná: „To, co jsem vydělal, nestačilo na to, abych pokryl všechny náklady na školné, školní uniformy, boty, jídlo a další věci v domácnosti. Často se stávalo, že byly děti vyhnány ze školy a zameškaly učení, protože jsem neměl na zaplacení školních poplatků.”

Musondovi mají sedm dětí. Studijně nejnadanější z nich chodí do školy díky podpoře českých dárců. „Jsem vám velice vděčný, že jste vybrali Jamese do

programu Adopce na dálku,” říká pan Charles. Jeho sourozenci mohou chodit do školy také. Jejich otec nyní vydělává víc, a to díky rozšíření obchůdku na tržišti a vyšším tržbám. Pomohla mu v tom půjčka od pražské Charity, kterou nedávno získal.

„Když jsem se dozvěděl o možnosti půjčit si na šest měsíců nějaké peníze, zkusil jsem to. Mám radost, že jsem byl vybrán, protože půjčit si v bance je pro mě nemožné,” líčí pan Charles.

„Z půjčky jsem nakoupil více zboží do mého stánku - věci denní potřeby, hygienické potřeby, zubní pasty, holicí potřeby, krémy, mýdla, ručníky, hřebeny, kapesníky a dále sandále, opasky, kalkulačky a drobné hračky. Díky tomu víc vydělám. Za šest měsíců jsem mohl půjčku vrátit. Musím říct, že peněz doma není nazbyt, naopak, stále se musíme hodně uskromňovat, ale už se mi podařilo našetřit na školné pro všechny děti.”

Pan Charles se chystá požádat o drobnou půjčku i letos, kdy Arcidiecézní charita Praha zahajuje čtvrtý mikrofinanční projekt. Peníze by investoval opět do obchodu. Měl by tak možnost, stejně jako tři desítky dalších rodin, získat vyšší příjem než doposud a spolu s ním lepší životní úroveň pro celou svou rodinu (převzato z Bulletinu ACHA Praha č. 11/2018 ze dne 15.11.2018).

Helena Polanská

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA - ZAČNĚTE S NÁMI NOVÝ ROK OPĚT DOBRÝM SKUTKEM!

Již poosmnácté se na začátku ledna v našem městě objeví tříkráloví koledníci s prosbou o pomoc potřebným. V loňském roce byli obdarováni rekordní částkou přesahující bezmála 120 tisíc Kč. Vážení spoluobčané, za vaši štědrost Vám patří obrovský dík. Ceníme si jí o to více, že si jsme vědomi často velmi nelehké osobní situace mnohých z Vás. Díky Vašim darům byly podpořeny projekty chrudimské charity: pečovatelská a ošetrovatelská služba včetně osobní asistence v celém chrudimském regionu (mimo jiné nákup a možnost zapůjčení kompenzačních pomůcek apod.) i podpora projektu Občanské poradny, která zajišťuje bezplatné porady klientům v právních i ostatních životních situacích.

Drobná část výtěžku podpořila také humanitární projekty v zahraničí. Obdobný účel bude sbírka plnit i letos. Chrudimská charita svojí pomocí pokrývá i region Heřmanoměstecka. Proto neváhejte se v případě potřeby na ní obrátit a využít její služby (<http://chrudim.charita.cz>). Věříme, že i letos budete mít své dveře pro koledníky otevřené.

Posláním Sdružení Charita ČR je pomáhat těm nejpotřebnějším, lidem v nouzi bez ohledu na jejich vyznání, rasu nebo národnost. Tříkrálová sbírka je řádně povolena Ministerstvem vnitra ČR. U nás spolupracujeme při zapečetování a rozpečetování pokladniček s Městským úřadem. Sbírka je chráněna proti zneužití, neboť každá skupinka bude mít zapečetěnou pokladničku a vedoucího staršího 15 let, který bude vlastnit průkazku s pověřením generálního sekretáře SCHČR. Pokud by Vás navštívily v těchto dnech osoby bez těchto náležitostí či jinak podezřelé, oznamte toto ihned Městské či státní Policii ČR nebo na telefon asistenta sbírky v Heřmanově Městci (732 789 248). Pomůžete tak zabránit zneužití sbírky.

U nás v Heřmanově Městci budou skupinky tří králů navštěvovat vaše domácnosti **v sobotu 5. ledna**. Předem Vám děkujeme, že nenecháte své dveře zavřeny. Jsme si vědomi, že podobných sbírek je celá řada, ale budeme vděční i za drobné příspěvky. Každá koruna pomůže našim bližním v nouzi jak v České republice, tak ve světě. Pokud by se někdo z čtenářů chtěl zapojit do sbírky jako koledník, budeme rádi. Věk není limitem! Ozvěte se na tel: 732 789 248. Díky za pomoc! Tři králové, kteří nesli dary do Betléma, budou mít také pro Vás připravenou koledu a malou pozornost. Přeji Vám klidné a radostné prožití Vánoc a spolu s Třemi králi na shledanou v novém roce 5. ledna.

Marek Výborný, koordinátor TKS

RADY PRO VŠEDNÍ DEN

Dnes se vynasnažím prožít den, v němž nebudu chtít vyřešit všechny problémy svého života najednou.

Dnes věnuji velkou péči svému vystupování. Budu se chovat důstojně. Nikoho nebudu kritizovat. Nebudu chování jiných opravovat a napravovat... jen to svoje.

Dnes budu jistě šťasten vědomím, že jsem stvořen pro štěstí, které je mi dáno nejen pro onen, ale i pro tento svět.

Dnes se přizpůsobím okolnostem a nebudu chtít, aby se i okolnosti přizpůsobily mým přáním.

Dnes věnuji deset minut svého času dobré četbě. Jako je i potrava nutná pro tělesný život, tak dobrá četba je nezbytná pro život duše.

Dnes učiním dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět.

Dnes udělám něco, co se mi udělat nechce. Pokud mi to bude proti mysli, vynasnažím se, aby to nikdo nepozoroval.

Dnes si určím přesný program. Snad se jím nebudu přesně i řídit, ale stanovím si jej. A vyvaruji se dvojího zla: spěchu a nerozhodnosti.

Dnes budu pevně věřit - i kdyby okolnosti ukazovaly opak - že Boží prozřetelnost o mne pečuje, jako by nebylo jiného člověka na světě.

Dnes nepocítím strach. Docela jistě se budu beze strachu radovat ze všeho, co je krásné. Budu věřit v dobro. Chci prokazovat druhým dobro po dvanáct hodin denně. Budu posílen v přesvědčení, že dobro musím prosazovat celým svým životem.

Z deníku Jana XXIII., Blahoslav 2019

Modlitba

Zdeněk Janík

Za okny pomalu přibývá dne
jako když zrno
nadzvedá životem zemi.

Nauč mě Pane prožít své sny
aniž bych propadl snění.

Obdař mě Pane

Jobovou pokorou v srdci.

A dej mi unést vítězství nad sebou
bez pýchy slabých duší.

CHYSTANÉ KULTURNÍ AKCE V HEŘMANOVĚ MĚSTCI

26. 12. - kostel sv. Bartoloměje 15.00 - 16.00 hod. možnost prohlídky betléma v kostele

28. 12. - 17.00 - kostel sv. Bartoloměje - Jan Jakub Ryba: Česká mše vánoční „Hej, mistře!“ v provedení pěveckých sborů Rebelcanto a Vlastislav

16. 2. od 19.00 - Sokolovna - **XXIX. reprezentační ples PS Vlastislav** - předprodej vstupenek v TIC v Multifunkčním centru na náměstí

Příští číslo KZ vyjde o Velikonocích.

Příspěvek na náklady tisku: 6,- Kč